

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

Α' ομάδα

Άσκηση 1

Αποσπάσματα για τη ζωή και τις ανθρώπινες σχέσεις (από τον πραγματικό κόσμο της Ρόζας)

- α) *Αν κάποιος έχει φαντασία, μπορεί και φαντάζεται έναν καλύτερο κόσμο. Κλείνει τα μάτια και βλέπει αυτό που ποθεί:*

Εκείνος που αξιοποιεί τη φαντασία του, μπορεί να είναι ευτυχισμένος με ελάχιστα, πλούσιος με λίγα, αυτάρκης και ελεύθερος πραγματικά, καθώς μπορεί να διαμορφώνει ο ίδιος τη δική του πραγματικότητα. Ένας άνθρωπος με φαντασία ονειρεύεται έναν καινούργιο, καλύτερο κόσμο. Αντίθετα, ένας άνθρωπος χωρίς φαντασία μένει στάσιμος, καθώς δεν έχει ιδέες, και αν έχει, αυτές σίγουρα δεν θα είναι προοδευτικές. Ένας άνθρωπος μπορεί να αποζητά την ευτυχία γράφοντας ποίηση ή λογοτεχνία. Η φαντασία και στα δύο διαδραματίζει τον πιο σημαντικό ρόλο.

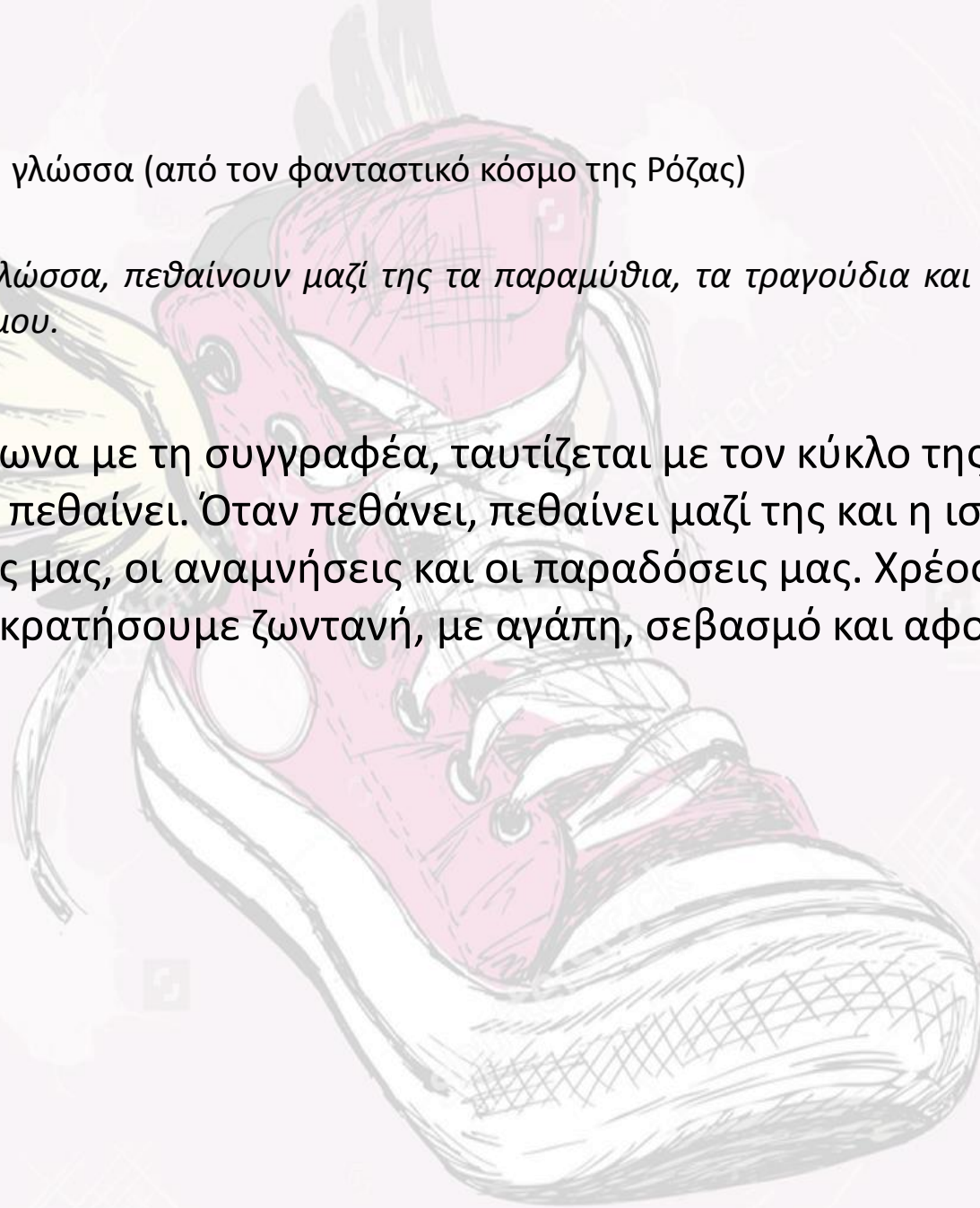
β) *Ο καθένας έχει τον δικό του παράδεισο... Κι ο δικός μου παράδεισος; Πότε σκεφτόμουν κάτι μικρό, κάτι ελάχιστο, και πότε κάτι άπιαστο. Στο τέλος, αφού σκέφτηκα πολύ... αποφάσισα πως κι από ένα τίποτα γίνεται ο Παράδεισος.*

Αν ο Παράδεισος συνδέεται με την ευτυχία, τότε η ευτυχία, σύμφωνα με τη συγγραφέα, είναι μια απόλυτα προσωπική κατάσταση. Καθένας μπορεί να έχει τον δικό του προσωπικό τρόπο να βιώσει την ευτυχία. Αυτός ο προσωπικός παράδεισος δεν συνδέεται ούτε με τα πλούτη ούτε με την επιτυχία. Αντίθετα, κρύβεται μέσα στις μικρές χαρές, στις μικρές απολαύσεις, ίσως ακόμα και στις μικρές αποτυχίες που μπορούν, όμως, να μας πεισδώσουν και να μας βοηθήσουν να γίνουμε καλύτεροι. Από το «τίποτα» μπορεί να γίνει ο δικός μας Παράδεισος, και αυτό το «τίποτα» μπορεί να είναι γεμάτο με όλη την ευτυχία της ζωής.

Αποσπάσματα για τη γλώσσα (από τον φανταστικό κόσμο της Ρόζας)

β) *Όταν πεθαίνει μια γλώσσα, πεθαίνουν μαζί της τα παραμύθια, τα τραγούδια και τελικά κι ένα κομμάτι του κόσμου.*

Η γλώσσα, σύμφωνα με τη συγγραφέα, ταυτίζεται με τον κύκλο της ζωής, γεννιέται, ζει και πεθαίνει. Όταν πεθάνει, πεθαίνει μαζί της και η ιστορία μας, ο πολιτισμός μας, οι αναμνήσεις και οι παραδόσεις μας. Χρέος όλων μας είναι να την κρατήσουμε ζωντανή, με αγάπη, σεβασμό και αφοσίωση.

- δ) - ... γιατί οι Γλωσσοκτόνοι θέλουν να εξαφανίσουν όλες τις γλώσσες;
- Γιατί θέλουν να γίνουν πανίσχυροι, και η γλώσσα είναι όπλο. Αν δεν έχεις τη γλώσσα, δεν μπορείς να μιλήσεις, να απαιτήσεις, να φωνάξεις.

Η γλώσσα είναι πανίσχυρο όπλο έκφρασης, επικοινωνίας, διεκδίκησης, αντίθεσης απέναντι σε όλους εκείνους που προσπαθούν να μας περιορίσουν, να μας λογοκρίνουν, να μας φιμώσουν. Χάνοντας ο άνθρωπος τη γλώσσα, χάνει τη φωνή του, την ελευθερία του, την ίδια του την ύπαρξη. Η γλώσσα των ανθρώπων συνδέεται με την ιστορία και τον πολιτισμό τους, συμβολίζοντας τη διαφορετικότητά τους. Αυτή η διαφορετικότητα, η μοναδικότητα των λαών, που εκφράζεται μέσω της γλώσσας φοβίζει τους Γλωσσοκτόνους και γι' αυτό επιχειρούν να χειραγωγήσουν και στο τέλος να καθυποτάξουν τους λαούς.

2. α) *Ποια πιστεύεις ότι ήταν τα βασικά μηνύματα-ιδέες που ήθελε να περάσει η συγγραφέας μέσα από αυτήν την ιστορία;*

Η συγγραφέας, μέσα από την ιστορία της, στοχεύει στο να φωτίσει τη σημασία του να διατηρούμε την προσωπικότητά μας, ακόμα και όταν οι άλλοι μερικές φορές δεν την αποδέχονται. Επίσης, θεωρεί πολύ σημαντικό να αγωνιζόμαστε για όλα εκείνα που θεωρούμε αληθινά. Επιπλέον, μας προτρέπει να μην εγκαταλείψουμε την προσπάθεια και να κάνουμε τα πάντα, προκειμένου να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας.

Επιπρόσθετα, αναδεικνύει την αναγκαιότητα του να δίνουμε μάχη, ακόμα και αν τη θεωρούμε χαμένη. Για τη συγγραφέα μια σωματική αναπηρία μπορεί να κάνει την ανθρώπινη ψυχή ακόμα πιο δυνατή.

2. β) Πώς αντιλαμβάνεσαι τον τίτλο του βιβλίου; Εσύ φοράς κάπου-κάπου «παπούτσια με φτερά»; Κι όταν τα φοράς ... πού σε ταξιδεύουν;

Ο τίτλος του βιβλίου είναι αλληγορικός. Μέσα από την αλληγορία του, τονίζεται η σπουδαιότητα που έχει η ανθρώπινη φαντασία. Για όσους τη διαθέτουν, το ταξίδι μπορεί να είναι εύκολο, οι προορισμοί απεριόριστοι και ο χρόνος ασήμαντος, αρκεί να φορέσουν «παπούτσια με φτερά».

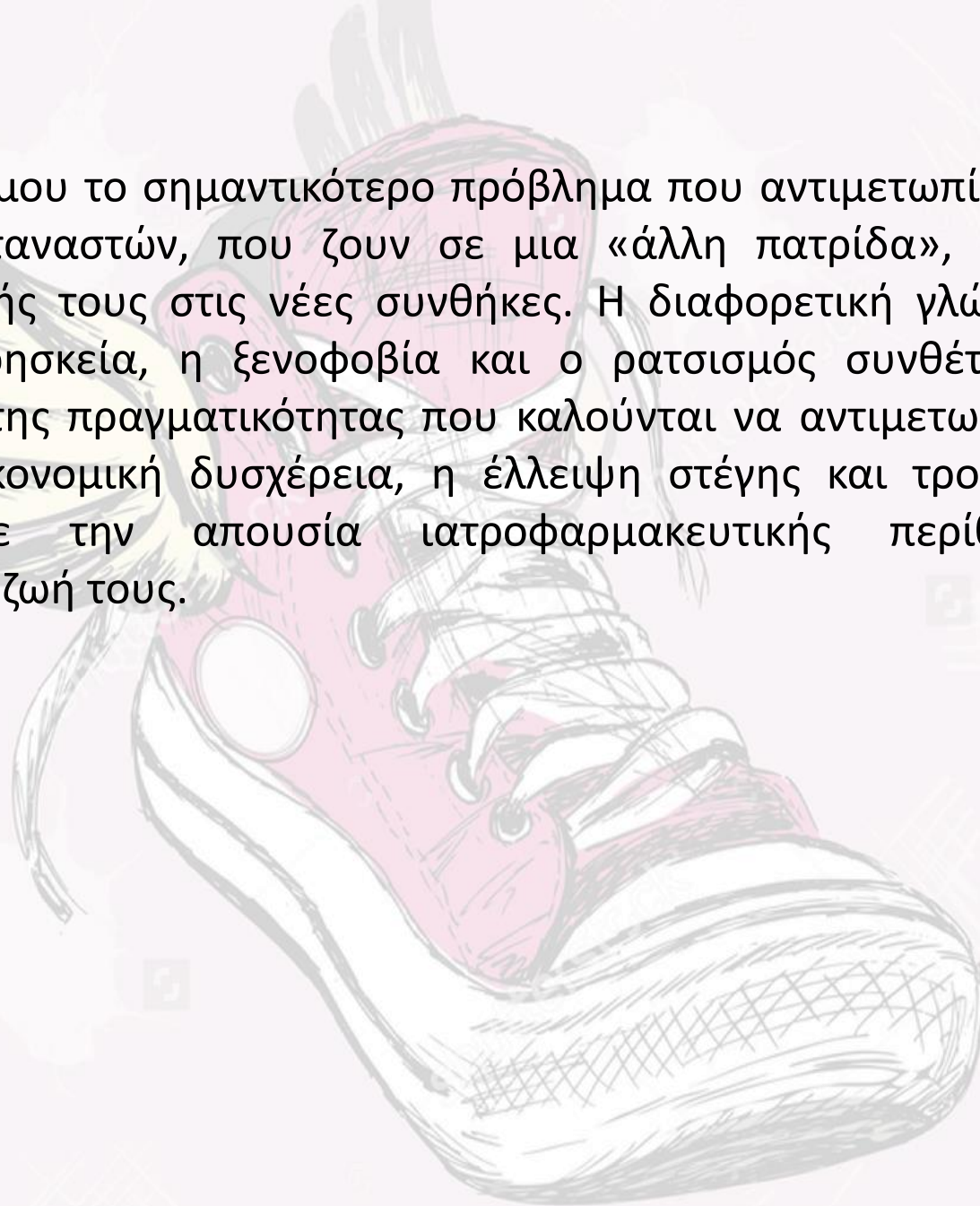
Τα δικά μου φτερωτά παπούτσια με ταξιδεύουν συχνά σε μέρη που αγαπώ. Το Πήλιο, με τον Πλάτανο και τον χιλιόχρονο παππού, είναι ένας από τους πρώτους προορισμούς. Στη φύση και στα δάση του, που λατρεύω, με ταξιδεύουν μαγικά τα δικά μου φτερωτά παπούτσια. Πολλές φορές, εκεί, στη σκιά του, η φαντασία μου με οδηγεί σε έναν κόσμο διαφορετικό. Εκεί οι άνθρωποι δεν χωρίζονται σε πλούσιους και φτωχούς, δυνατούς και αδύναμους, ασφαείς και φοβισμένους, μαύρους, λευκούς ή Ασιάτες. Στον κόσμο αυτό όλα τα παιδιά ζουν ευτυχισμένα παιδικά χρόνια.

3. Στο βιβλίο υπάρχουν πολλά αποσπάσματα στα οποία διαφαίνονται τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά μετανάστες/πρόσφυγες και οι οικογένειές τους. Ποια από αυτά τα αποσπάσματα ξεχώρισες και γιατί; Γράψε ποια θεωρείς ότι είναι, κατά τη γνώμη σου, τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά των μεταναστών που ζουν σε μια «άλλη» πατρίδα.

Ξεχώρισα τα αποσπάσματα που αναφέρονται στους δύο φίλους της Ρόζας. Το πρώτο αναφέρεται στον παλιό της φίλο, τον Χασίμ, ο οποίος ζούσε στον κάτω όροφο της πολυκατοικίας όπου έμενε η Ρόζα. Ο Χασίμ καταγόταν από το Πακιστάν. Τα δυο παιδιά ήταν πολύ καλοί φίλοι, που το αγόρι ξέσπασε σε κλάματα, όταν έφυγε η Ρόζα. Το κορίτσι τού χάρισε ένα τρενάκι, για να τον παρηγορήσει. Εκείνον, όμως, τον ένοιαζε μόνο να μην φύγει η μοναδική του φίλη.

Το δεύτερο απόσπασμα αναφέρεται στον νέο φίλο της Ρόζας, τον Κωστή, ο οποίος κατάγεται από τη Συρία. Τον συνάντησε για πρώτη φορά, όταν με την Αθηνά κατευθύνονταν προς το περίπτερο «Παράδεισος». Ο Κωστής με ένα δυνατό σουτ γκρέμισε ένα μέρος του περιπτέρου και κάποιοι ρατσιστές του επιτέθηκαν λεκτικά. Έτσι άρχισε η φιλία τους. Στη συνέχεια, θα ζήσουν μαζί μια περιπέτεια η οποία θα τους φέρει πιο κοντά. Και στα δυο αποσπάσματα η συγγραφέας αναδεικνύει την παιδική φιλία, η οποία ανθίζει, παρά τις αντίξοες συνθήκες.

Κατά τη γνώμη μου το σημαντικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα παιδιά των μεταναστών, που ζουν σε μια «άλλη πατρίδα», είναι η δυσκολία ένταξής τους στις νέες συνθήκες. Η διαφορετική γλώσσα, η διαφορετική θρησκεία, η ξеноφοβία και ο ρατσισμός συνθέτουν τη σκληρή εικόνα της πραγματικότητας που καλούνται να αντιμετωπίσουν. Επιπλέον, η οικονομική δυσχέρεια, η έλλειψη στέγης και τροφής σε συνδυασμό με την απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης επιβαρύνουν τη ζωή τους.

Κρίστιαν Τσακαλάκης
Ιανουάριος 2017
Α΄ Γυμνασίου